Vyvěšeno dne: 29. 10. 2026
Svěšeno dne: 12. 11. 2026

Iva Homolková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **BEBOTO s.r.o.**, Rybná 716/24, Praha 1, zastoupené advokátem JUDr. Ondřejem Trubačem, Ph.D., LL.M., Na Poříčí 1079/3a, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2025, čj. 24672/25/5300-22443-713261, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2026, čj. 17 Af 25/2025-77,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro hlavní město Prahu (správce daně) doměřil 24 platebními výměry za zdaňovací období prosinec 2018 až listopad 2020 žalobkyni daň z přidané hodnoty (*DPH*) a současně stanovil penále. Dospěl totiž k závěru, že se žalobkyně účastnila transakcí zasažených podvodem na DPH, o kterém mohla a měla vědět. Proti těmto rozhodnutím se žalobkyně bránila odvoláním, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a potvrdil rozhodnutí správce daně. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji nyní napadeným rozsudkem zamítl.

[2] Podstata rozhodované věci spočívá v tvrzení žalobkyně, že o daňovém podvodu nevěděla a ani vědět nemohla. Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že se nedbalostního porušení zákona dopustila, protože nevyvinula odpovídající míru obezřetnosti tak, aby se účasti na daňovém podvodu vyhnula.

2. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (***stěžovatelka***) rozsudek městského soudu napadá kasační stížností podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky a pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů napadeného rozsudku.

[4] Nepřezkoumatelnost stěžovatelka spatřuje v nevypořádání jejích námitek, spočívajících v nesprávné aplikaci vědomostního testu při posuzování účasti stěžovatelky na podvodu na DPH. Dále městskému soudu vytýká, že dovodil nedbalostní vědomost stěžovatelky o její účasti na podvodu a nezohlednil její legitimní důvěru v dlouhodobě bezproblémový obchodní vztah a ztotožnil se s argumentací žalovaného bez vypořádání s řádně uplatněnými žalobními body.

[5] Stěžovatelka tvrdí, že městský soud z jediné skutečnosti dovodil a „multiplikoval" kauzální řetězec objektivních okolností. Zjištění, že dodavatelé stěžovatelky fakturovali postupné dílčí dodávky samostatně, totiž logicky znamenalo, že několik samostatně fakturovaných dodávek bylo odesláno v jediné zásilce, což vedlo k důsledku, že četnost skutečné přepravy byla nižší než počet vystavených daňových dokladů. Proto také byly daňové doklady vystavovány i v nepracovních dnech, neboť fakturace nebyla navázána na provozní dobu stěžovatelky, nýbrž na okamžik, kdy zboží dorazilo k dodavateli. Podstata argumentace stěžovatelky proto spočívá v tom, že finanční orgány stejně jako městský soud v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu dovodily z jediného jevu šest samostatných indicií, svědčících o vědomosti stěžovatelky o daňovém podvodu.

[6] K těmto indiciím stěžovatelka uvádí, že použití běžného režimu zdanění je souladné se zákonem a v daném případě jí bylo vytknuto, že tak činila opakovaně, dlouhodobě a ve velkých objemech. Takovýto výklad je však bezbřehý, míjí se s obchodní realitou, založenou právě na dlouhodobém opakování transakcí, a porušuje zásadu legitimního očekávání, neboť není souladný s výkladem Generálního finančního ředitelství, sekce metodika a výkonu daní (*Nejčastější dotazy k aplikaci § 92f zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty - režim přenesení daňové povinnosti při dodání zboží*, sdělení ze dne 13. 7. 2015, https://financnisprava.gov.cz/cs/dane/dane/dan-z-pridane-hodnoty/informace-stanoviska-a-sdeleni/rezim-preneseni-danove-povinnosti/rezim-preneseni-danove-povinnosti). Závěr o nestandardních zálohových platbách navíc nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu.

[7] Stěžovatelka dále namítá, že městský soud hodnotil její obezřetnost zpětně, s ohledem na okolnosti, které vyšly najevo teprve v důsledku následné daňové kontroly a policejního vyšetřování zaměřeného na vzdálenější články řetězce, které však nebyly v reálním čase stěžovatelce známy. Svědek P. Krupa přitom vypověděl, že stěžovatelka ověřovala dotčené dodavatele v rámci svých možností (veřejné rejstříky, reference a recenze na internetu atp.). Předchozí dlouhodobá spolupráce přitom byla bezproblémová a nelze proto očekávat, že stěžovatelka měla nad rámec standardního prověření „*aktivně pátrat po skryté trestné činnosti v hlubších článcích řetězce*". Jde o požadavek extrémní obezřetnosti, který však městský soud nijak konkrétně neupřesnil. Rovněž orgány činné v trestním řízení přitom konstatovaly, že stěžovatelka nemohla vědět o osobě Š. Révaye, který měl být organizátorem podvodu. Stěžovatelka spolupráci s dotčenými dodavateli navázala již na podzim roku 2014, tedy před zavedením režimu přenesení daňové povinnosti pro mobilní telefony, přičemž hlavní organizátor podvodného řetězce měl začít s mobilními telefony obchodovat až od 1. 12. 2015. V době vzniku proto podvodný řetězec neexistoval a až o několik let později se ve vzdálenějších článcích dodavatelského řetězce připojilo podvodné jednání. Stěžovatelka přitom na první vnější signál možných nesrovnalostí (policejní zásah) bezodkladně reagovala.

[8] Nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu spatřuje stěžovatelka rovněž v tom, že se v žalobě vyjádřila ke společnostem POVOPRO s.r.o. a MK auto trading s.r.o. z hlediska jejich vzájemné spolupráce a prověření, nicméně městský soud uvedl, že k těmto okolnostem nebyly vzneseny žádné námitky. Rovněž se nevypořádal s tím, proč by podnikatel nemohl rozdělit svou obchodní činnost (rozdělení objednávek) mezi více dodavatelů, aby tak optimalizoval peněžní toky a zachoval bonitu ostatních společností.

[9] Stěžovatelka nesouhlasí také s tím, že by měla pozici *profit takera*. Není totiž pravda, že by nakupovala „pod cenou" a že by díky zapojení do podvodného řetězce prodávala elektroniku

za konkurenčně zvýhodněných podmínek. Městský soud ostatně uvedl, že se marže stěžovatelky pohybovaly v tržních mezích, což logicky znamená, že ze zapojení do řetězce pro ni neplynula žádná výhoda.

[10] Stěžovatelka konečně uvádí, které konkrétně žalobní body městský soud pominul: polemika s úvahami žalovaného ohledně zálohových plateb, způsob vypořádání se sdělením GFŘ, vnitřní rozpornost některých bodů rozhodnutí žalovaného a poukaz na vymezení předmětu odborného stanoviska. Polemizuje tak s tvrzením městského soudu, že v žalobě pouze zopakovala obsah odvolání.

[11] ***Žalovaný*** považuje napadený rozsudek za přezkoumatelný a připomíná, že správní soud není povinen vypořádat se s každou dílčí žalobní námitkou. V této věci není sporu o tom, že byl prokázán daňový podvod, spornou je však činěna existence objektivních okolností: rizikovost obchodované komodity, obcházení režimu přenesení daňové povinnosti, způsob platby a přepravy. Tyto okolnosti však měly stěžovatelku vést přinejmenším k podezření o podvodném charakteru daných transakcí a žalovaný odmítá tvrzení, že se jedná o kauzální řetězec plynoucí z jediné skutečnosti (postupná fakturace dílčích dodávek). Jednotlivé objektivní okolnosti tvoří logický a ucelený soubor vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících nepřímých důkazů, které prokazují vědomost daňového subjektu o podvodu. Je proto třeba je posuzovat v souhrnu, neboť samy o sobě nemusí být nezákonné. K argumentaci stěžovatelky sdělením GFŘ žalovaný uvádí, že pro posouzení této věci není relevantní, jelikož neřeší otázku objektivních okolností o potenciální účasti daňového subjektu na daňovém podvodu. Tvrdí-li stěžovatelka, že odběratel zboží nemůže prosazovat změnu fakturačního postupu svého dodavatele, uvádí žalovaný, že je věcí daňového subjektu, jaká opatření učiní, aby předešel své účasti na daňovém podvodu.

[12] Žalovaný odmítá námitku, že účast na daňovém podvodu byla dovozena *ex post*. Ve skutečnosti totiž stěžovatelka musela již v době dotčených transakcí minimálně nabýt podezření o jejich podvodném charakteru. Městský soud k tomu příhodně uvedl, že vycházela-li stěžovatelka ze zavedené obchodní praxe, míjí se s podstatou věci. Jakkoliv totiž mohla mít stěžovatelka dobré zkušenosti se svými dodavateli z hlediska čistě obchodních vztahů (dodání zboží v požadovaném množství, kvalitě a včas), vytkl žalovaný stěžovatelce nedostatečnou obezřetnost z hlediska zapojení do podvodu s DPH. Stěžovatelka si měla být vědoma toho, že u mobilních telefonů došlo k zavedení režimu přenesení daňové povinnosti. Před touto změnou obchodovala pouze se společností ALFAMOBIL 1800; s dalšími společnostmi spolupracovala později (ALFAPOINT a Alfamobil Plus), přičemž spolupráce s těmito společnostmi byla utlumena ve vazbě na ukončování daňových kontrol u těchto společností. Na jejich místo nastoupily společnosti POVOPRO a MK auto trading. Není proto pravdivé tvrzení, že stěžovatelka spolupracovala se všemi obchodními partnery již před zavedením režimu přenesení daňové povinnosti. Nastavený model tak nasvědčuje obcházení režimu přenesení daňové povinnosti, což odpovídá rovněž růstu objemů obchodu s těmito společnostmi.

[13] K námitce ohledně požadavku vyšší obezřetnosti při obchodování s rizikovou komoditou žalovaný uvádí, že stěžovatelkou předložené listiny byly pořízeny až po skončení její spolupráce s dotčenými dodavateli, a proto jimi nelze prokázat, že byla dostatečně obezřetná již před zahájením obchodního vztahu. Samotná okolnost, že tito dodavatelé nebyli „prázdnými schránkami“, tedy virtuálními společnostmi založenými za účelem vytvoření řetězce, ještě nic neznamená, jelikož podvod mohou spáchat i subjekty vykazující určité rysy standardních obchodníků. Jakkoliv je možné, že stěžovatelka skutečně neznala strukturu podvodného řetězce (nebyl ostatně učiněn závěr o vědomé účasti stěžovatelky na podvodných transakcích), musela stěžovatelka minimálně nabýt podezření a o podvodu proto vědět mohla a také měla. Stěžovatelka především věděla o personální propojenosti dotčených dodavatelů a o fakturaci v běžném režimu s cílem obcházení přenesení daňové povinnosti a dopravy v rozporu s vystavenými daňovými doklady, což městský soud pečlivě vysvětlil. Okolnost vyhnutí se zdanění v režimu přenesení

daňové povinnosti představovala pouze jednu z objektivních okolností, která svědčila přinejmenším o nutnosti podezření stěžovatelky o podvodném charakteru obchodních případů.

[14] Žalovaný nesouhlasí ani s výtkami stěžovatelky týkajícími se jejího postavení *profit takera*. Bylo totiž zjištěno, že zboží bylo přeprodáváno v řetězci propojených obchodních společností nejprve za stejnou cenu bez marže a poté subdodavatelům dokonce pod cenou, přičemž pořizovací cena u stěžovatelky byla pod pořizovací cenou zboží původem z jiného členského státu. Je zřejmé, že ke snížení ceny mohly zapojené společnosti přistoupit právě s ohledem na daňové úniky v důsledku zařazování fiktivních faktur. Právě z nízkých cen zboží přeprodávaného mezi několika články řetězce, u kterých se měla zvýšit cena z důvodu marže, muselo být stěžovatelce zřejmé, že tohoto výsledku nešlo dosáhnout jinak než právě neodvedením DPH. Stěžovatelka se nacházela v pozici subjektu, který v rámci řetězce nárokuje nadměrný odpočet a čerpá výhody plynoucí právě z tohoto řetězce (prodávala zboží koncovým zákazníkům), což je označováno jako *profit taker*. Prodej zboží za nižší cenu než by tomu bylo v případě nekrácení daně představuje samozřejmě i ekonomickou výhodu oproti jiným subjektům, které takto nepostupovaly.

3. Posouzení věci NSS

[15] NSS se nejdříve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Logika věci totiž velí, že pouze u přezkoumatelného rozhodnutí lze posuzovat také jeho zákonnost.

[16] K tomu, kdy lze považovat rozsudek za nepřezkoumatelný, existuje velmi rozsáhlá judikatura, ze které postačuje pro stručnost odkázat na usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016-123 (bod 29), podle kterého „*aplikace tohoto kasačního důvodu připadá v úvahu výjimečně, není-li z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vůbec patrno, jak soud hodnotil podstatné důvody či skutečnosti uplatněné v rámci žalobních bodů. Naopak nelze považovat za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění lze (byť i zohledněním celkového kontextu důvodů uvedených v odůvodnění) seznat, jaký názor krajský soud zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí projednávané věci. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nemůže být založena tím, že odůvodnění krajského soudu je pouze stručné či argumentačně chudé, popř. že krajský soud nevyvracel každý dílčí argument uplatněný účastníky (osobami zúčastněnými na řízení*).“

[17] Z napadeného rozsudku je přitom zjevné, jaké skutečnosti považoval městský soud za rozhodné a jakými úvahami se řídil. Městský soud se náležitě zabýval žalobní argumentací a vysvětlil, proč považuje postup žalovaného za souladný se zákonem. Nejvyšší správní soud z porovnání uplatněné žalobní argumentace s obsahem napadeného rozsudku zjistil, že se městský soud všemi námitkami stěžovatelky zabýval, byť třeba jen okrajově nebo kontextuálně ve shora uvedeném smyslu. Okolnost, že stěžovatelka zpochybňuje skutkové a právní závěry městského soudu, již pojmově nespadá pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nýbrž pod kasační důvody další. Lze tak učinit dílčí závěr, že tento důvod kasační stížnosti nebyl naplněn.

[18] Jak se podává ze shora uvedeného, podstata nyní posuzované věci spočívá v tom, zda správní orgány a městský soud dospěly ke správnému vyhodnocení činnosti stěžovatelky a zda dovodily řádně odůvodněný závěr o tom, že si musela být vědoma toho, že docházelo k daňovému podvodu. Zatímco totiž stěžovatelka namítá nesprávnou aplikaci vědomostního testu a tvrdí, že městský soud z jediné skutečnosti dovodil kauzální řetězec dalších okolností svědčících v její neprospěch, dospěl městský soud k závěru, že z jednotlivých okolností obchodních případů měla stěžovatelka nabýt přinejmenším podezření o jejich podvodném charakteru.

[19] Problematikou vědomostního testu se zdejší soud již opakovaně zabýval. Z ustálené judikatury se podává, že daňové orgány musí nejprve zjistit, zda byl spáchán podvod na DPH (1. podmínka), dále musí zjistit, zda na základě objektivních skutkových okolností daňový subjekt věděl nebo vědět měl a mohl, že se svým jednáním účastní plnění, které je součástí podvodu

na DPH (2. podmínka), a zda daňový subjekt přijal veškerá opatření, která po něm mohou být rozumně vyžadována, aby zajistil, že plnění nejsou součástí podvodu (3. podmínka). Co se týká otázky, zda daňový subjekt přijal rozumná preventivní opatření, Nejvyšší správní soud rovněž připomíná, že přijetí adekvátních opatření se mimo jiné odvíjí od toho, jak zásadní jsou objektivní skutečnosti nasvědčující tomu, že daňový subjekt o podvodu na DPH věděl či musel vědět (srov. např. rozsudky ze dne 24. 4. 2025, čj. 2 Afs 367/2023-42, nebo ze dne 15. 2. 2024, čj. 3 Afs 313/2021-67).

[20] Z ustálené judikatury zdejšího soudu dále vyplývá, že prokáže-li daňový subjekt přijetí zdanitelného plnění a splní zákonem stanovené podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně, může správce daně neuznat odpočet DPH jen tehdy, prokáže-li podvod na DPH, o kterém daňový subjekt věděl nebo vědět měl a mohl. Jelikož je zdejšímu soudu známa praktická nemožnost dopátrat se skutečného důvodu neodvedení daně, daňové orgány nemají povinnost prokázat, jakým způsobem byl podvod spáchán (a konkrétně kterým z dodavatelů v řetězci), ale musí postavit najisto, v jakých skutkových okolnostech podvod spočíval (srov. rozsudky ze dne 25. 6. 2015, čj. 6 Afs 130/2014-60, č. 3275/2015 Sb. NSS, nebo ze dne 17. 5. 2024, čj. 5 Afs 325/2023-49). Podvodem na DPH se přitom rozumí narušení daňové neutrality, kdy jeden článek řetězce v rozporu s právními předpisy za příslušné zdaňovací období řádně nesplní svou daňovou povinnost (neodvede určitou část získanou jako daň z přidané hodnoty do státního rozpočtu), resp. neumožní správci daně toto prověřit. Samotné narušení neutrality daně ale nelze považovat za podvod na DPH. Předpokladem pro konstatování podvodného jednání v obchodním řetězci je zapotřebí, aby k neodvedení daně přistoupily další nestandardní okolnosti, jež ve svém souhrnu svědčí o podvodném jednání.

[21] Plátci daně totiž vznikne nárok na odpočet DPH za předpokladu, že splní formální a hmotněprávní podmínky podle § 72 a 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (*zákon o dani z přidané hodnoty*). V nyní posuzované věci přitom není sporné, že stěžovatelka podmínky podle zákona o dani z přidané hodnoty formálně splnila, stejně jako že deklarované plnění stěžovatelka skutečně pořídila a následně i použila v souvislosti se svou ekonomickou činností. Současně však správce daně stěžovatelce odepřel nárok na odpočet DPH z důvodu jejího zapojení do obchodních transakcí zatížených podvodem na DPH.

[22] Z obsahu rozhodnutí vydaných v této věci a také z vyžádaného spisového materiálu se podává, že při aplikaci první podmínky vědomostního testu na konkrétní okolnosti tohoto případu bylo zjištěno, že byl spáchán podvod na DPH. Protože tuto okolnost nepopírá ani stěžovatelka, není třeba se jí zabývat podrobněji.

[23] Z rozhodnutí žalovaného i napadeného rozsudku městského soudu je dále zřejmé, že stěžovatelce byla kladena za vinu nedbalostní, a nikoliv vědomá účast na podvodu na DPH. Nesouhlas stěžovatelky se závěry finančních orgánů a městského soudu se proto koncentruje do hodnocení toho, zda mohla a měla vědět o své účasti na daňovém podvodu, a to za situace, kdy měla důvěru v dlouhodobě bezproblémový obchodní vztah, a zda přijala všechna odpovídající opatření (druhá a třetí podmínka).

[24] Podstatou nyní rozhodované věci je okolnost, že stěžovatelka byla povinna obchodovat v režimu přenesení daňové povinnosti a namísto toho obchodovala v běžném režimu. Obchodování stěžovatelky s některými dodavateli, kteří byli personálně propojeni, probíhalo způsobem, který umožňoval namísto režimu přenesení daňové povinnosti využít běžný režim, jakkoliv tyto obchody probíhaly opakovaně, dlouhodobě a ve velkých objemech. Přitom podle § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 361/2014 Sb., o stanovení dodání zboží nebo poskytnutí služby pro použití režimu přenesení daňové povinnosti, platí, že „*režim přenesení daňové povinnosti se použije u zdanitelného plnění, kterým je dodání vybraného zboží, pokud celková částka základu daně veškerého dodávaného vybraného zboží překračuje částku 100 000 Kč.*“

[25] Městský soud proto ve shodě ze žalovaným upozornil na nestandardní postup, kdy byla záloha na objednané a předem známé zboží v částkách přesahujících 100 000 Kč fakturačně rozdělována tak, aby hodnota 100 000 Kč v základu daně nebyla překročena.

[26] Argumentuje-li stěžovatelka tím, že tato dílčí fakturace (stejně jako doručování několika dodávek jednou zásilkou, fakturace o víkendech atd.) byla obvyklou obchodní praxí, je to námitka, kterou přesvědčivě vypořádal již městský soud, když uvedl, že je podstatný celkový kontext věci. Jinými slovy vyjádřeno, je chybné vysvětlovat jednu izolovanou skutečnost jako obvyklou obchodní praxi a z toho dovozovat (celkovou) nevědomost stěžovatelky o možném daňovém podvodu. Namítá-li stěžovatelka multiplikaci kauzálního řetězce objektivních okolností, dopouští se nepochopení podstaty problému. Ten totiž spočívá v tom, že jedna izolovaně vnímaná okolnost v konkrétním případě nemusí znamenat vůbec nic, zatímco při zasazení do kontextu okolností dalších může nabýt značného významu.

[27] Nejvyšší správní soud se proto neztotožňuje s tvrzením stěžovatelky, že finanční orgány dovodily z jediného jevu šest samostatných indicií svědčících o vědomosti stěžovatelky o daňovém podvodu. Ve skutečnosti totiž je tento jejich závěr opřen o několik okolností, jejichž význam se zvyšuje v jejich vzájemné korelaci. Konkrétně jsou závěry obou finančních úřadů založeny na obchodní komoditě (zejména mobilní telefony) rizikové z hlediska podvodů na DPH (proto ostatně je v případě tohoto zboží zaveden systém tzv. *reverse charge*), kdy bylo namístě u stěžovatelky vyžadovat zvýšenou obezřetnost a podle toho nastavit i odpovídající obchodní model se svými dodavateli. Pokud by totiž aplikovala režim přenesené daňové povinnosti, zcela by zabránila své účasti na podvodném jednání (blíže viz bod 91 rozhodnutí žalovaného). Další indicií bylo navýšení objemu obchodů ve spojení s dodávkami od vícera dodavatelů, kteří však byli personálně propojeni, což umožnilo fakturační rozdělení dodávek. Žalovaný také vysvětlil ekonomickou výhodnost provedených transakcí pro stěžovatelku (pozice *profit takera*) s vysvětlením, že tuto výhodu mohla mít i v důsledku nedbalostního, a nikoliv úmyslného jednání.

[28] Stěžovatelka se rovněž mýlí, domnívá-li se, že jí bylo kladeno k tíži využití běžného režimu zdanění opakovaně, dlouhodobě a ve velkých objemech. Podstata problému totiž spočívá v něčem jiném: v účelovém obcházení režimu přenesené daňové povinnosti právě tím, že docházelo k dílčím fakturacím, přičemž žalovaný logicky a přesvědčivě vysvětlil, že tento postup neměl žádné rozumné ekonomické opodstatnění (samozřejmě kromě výše zdanění; viz např. popsané schéma fungování obchodního řetězce a pohybu zboží v bodech 45-51 rozhodnutí žalovaného).

[29] Zdejší soud nepřisvědčil ani námitce týkající se porušení zásady legitimního očekávání, neboť stěžovatelka postupovala údajně v souladu s výkladem Generálního finančního ředitelství (viz shora – bod 6). Jak totiž vysvětlil již městský soud (bod 65 rozsudku), tento výklad se nedotýká daňových podvodů a obsahuje obecné závěry, které nejsou v rozporu s konkrétními okolnostmi nyní řešeného případu (zejména personálně propojené společnosti dodavatelů zboží, účelovost fakturačního rozdělení dodávek). Konkrétně zde bylo totiž pouze uvedeno (k dotazu č. 5), že „*v souladu se zněním § 2 odst. 2 nařízení vlády je nutné posuzovat samostatně výši základu daně u každého samostatného zdanitelného plnění. Pokud dojde u jednotlivého zdanitelného plnění k překročení limitu 100 000 Kč, bude u takovéhoto dodání zboží aplikován režim přenesení daňové povinnosti. Není tedy možné sečíst (resp. postupně načítat) základy daně jednotlivých zdanitelných plnění uskutečněných (uskutečňovaných) v jednom dni a následně podle výsledného (průběžného) součtu za tato dodání uplatnit či neuplatnit režim přenesení daňové povinnosti (popř. opravit běžný režim na režim přenesení daňové povinnosti) podle toho, zda limit u takovýchto dodávek vůči stejnému zákazníkovi byl či nebyl překročen.*“ Nyní řešený případ však spočíval v něčem jiném: v účelovém dělení fakturace tak, aby nebyl aplikován režim přenesené daňové povinnosti. Podezřelou okolností také v nyní posuzované věci nebylo samotné zvýšení objemu obchodů, nýbrž to, že toto zvýšení bylo provázeno dodávkami od vícero dodavatelů, kteří však byli personálně propojeni, což žalovaný podrobně vysvětlil (viz např. body 64 a násl. rozhodnutí).

[30] Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s tím, že účast na daňovém podvodu byla hodnocena zpětně, přičemž se vycházelo z informací, se kterými stěžovatelka tehdy nemohla být seznámena. Jak správně uvedl žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, problém nespočíval v tom, že dodavatelé řádně plnili svoje závazky (dodávali požadované množství zboží v odpovídající kvalitě a termínu), nýbrž v tom, že stěžovatelka nebyla dostatečně obezřetná, aby se nestala (byť i nevědomky) součástí řetězce daňového podvodu. Již v rozhodné době si totiž stěžovatelka musela být vědoma přinejmenším personální propojenosti jednotlivých dodavatelů a způsobu fakturace, umožňujícího obcházení režimu přenesení daňové povinnosti.

[31] Konečně k tvrzením ohledně postavení stěžovatelky jako *profit takera* Nejvyšší správní soud uvádí, že se stěžovatelka nacházela na samotném konci obchodního řetězce, neboť prodávala zboží koncovým zákazníkům, přičemž však nárokovala nadměrný odpočet DPH, byť nedošlo k odvedení této daně. Přitom bylo zjištěno, že mezi předchozími články tohoto obchodního řetězce bylo toto zboží přeprodáváno za stejnou cenu bez marže a poté dokonce pod cenou, což by nedávalo žádný rozumný ekonomický smysl – když by nespočíval právě v porušení zákonné povinnosti odvést daň. Ani v tomto směru proto zdejší soud nezjistil žádné pochybení městského soudu, které by mohlo svědčit o nezákonnosti jeho závěrů.

[32] S ohledem na shora uvedené lze uzavřít, že žalovaný v napadeném rozhodnutí identifikoval konkrétní okolnosti, na jejichž základě lze dovodit, že stěžovatelka o podvodu na DPH mohla a měla vědět a nevědomě se tak podílela na daňovém podvodu. Pokud proto městský soud žalobu stěžovatelky zamítl, nedopustil se nezákonnosti.

4. Závěr

[33] Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud žalobu stěžovatelky zamítl v souladu se zákonnou úpravou a ustálenou judikaturou. Proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[34] O náhradě nákladů řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v posuzované věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. října 2026

L. S.

Vojtěch Šimíček v. r.
předseda senátu